Inleiding

Goedemorgen lieve mensen en welkom allemaal op deze mooie zondagochtend.
Vandaag lezen we verder in het Johannesevangelie over de verschijningen van Jezus aan zijn leerlingen. Het is de derde zondag van Pasen.
We beginnen ongeveer waar Jan de vorige week is geëindigd.
Deze week lezen we dat Jezus laat zich zien aan het meer van Tiberias en een interessant gesprek voert met Petrus.
Heb je me lief, vraagt Jezus, tot drie maal toe.
Vandaag gaan we de liefde vieren.
Gaan we voelen wat geloven is met ons hart.

Mag ik je uitnodigen om stil te worden
contact te zoeken met je hart,
en je te openen voor Gods aanwezigheid in ons midden.

Openingsgebed
Aangestoten licht,
overdek ons met Uw warmte,
straal de duisternis uit ons vandaan,

Stoot ons aan, steek ons aan,
raak ons hart,
met Uw levensadem,
blaas onze ziel,
Uw hartstocht in.

Wij bidden u Eeuwige:
wees hier aanwezig
Wees in ons, naast ons
en verbind ons
boven ons uit.

Ter overweging bij Johannes 21:15-19

Hou je van mij?
Hou je *eigenlijk wel* van mij?
Hou je *echt* van mij?

Ik geef toe: als ik de vraag 'Hou je van mij?' zou krijgen, dan zou ik snel nattigheid voelen: o jee, nou is er wat. 'Waarom vraag je dat: heb ik iets verkeerds gedaan dan, gezegd?'
Zo belangrijk om de liefde onder woorden te brengen, maar eigenlijk vragen we er nooit naar.
Nou zijn wij thuis niet zo romantisch, geen kaarslicht en rozen maar misschien toch wel een beetje klef voor buitenstaanders. Ik ga jullie een bekentenis doen.
Vrijwel iedere dag benoemen wij de liefde voor elkaar. Zonder overdrijven. Of ik of Geert vraagt echt bijna dagelijks aan de ander: had ik vandaag al gezegd dat ik van je hou? Nu bijna zestien jaar lang, begonnen ooit als een taalgrapje en nu naar binnen gegroeid als een lieve gewoonte. Wat een ontboezemingen … De liefde benoemen, opent je hart. Zo nodig tussen alle, zeg maar hoofd-zaken, waarmee een dag doorgaans is gevuld.

In de evangelielezing van vandaag vraagt Jezus ook: Hou je van mij, heb je mij lief? Tot drie keer toe, volgens Johannes. De heilige, mystieke drie.
We lezen het verhaal van een verschijning van Jezus aan het meer van Tiberias. Vorige week bevonden we ons achter gesloten deuren tussen de leerlingen en zagen we Jezus twee keer. Het ging toen over geloven met ons weten en geloven met ons lichaam. Geloven dat iets echt waar is door te voelen met je handen.

De verschijning waarover we vandaag lazen, vindt plaats aan een strandje van het meer. De leerlingen zijn de hele nacht aan het vissen geweest, maar helaas, ze hebben niets gevangen. Als de zon de volgende morgen opkomt, zien ze Jezus staan aan een strandje met een lekker vuurtje en met een school te vangen vissen, zoveel om buikpijn van te krijgen.
Petrus springt er meteen in en zwemt naar Jezus toe. Zo blij is hij, is mijn interpretatie. Na het eten vraagt Jezus dan aan Petrus drie keer om een liefdesverklaring. Petrus reageert denk ik, net als ik. "Hoe zo, denk jij dan van niet? Heb ik iets gedaan of gezegd waaruit het tegendeel blijkt? Heb ik je gekwetst? Moet ik me zorgen gaan maken?" Niets menselijks is de visserszoon vreemd, zullen we maar zeggen.
Als Petrus antwoordt, krijgt hij drie opdrachten: weid mijn lammeren, hoed mijn schapen en weid mijn schapen. Groten en kleinen, schapen en lammeren behoeden en brengen naar grazige velden. Petrus als herder, wij als schapen van diverse pluimage en leeftijd. Ervoor zorgen dat we beschermd zijn en ook gevoed worden, dat is wat Jezus toevertrouwt aan Petrus. Heel belangrijk. Jezus vraagt hem om een herder zijn die achter zijn kudde aanloopt, die wel een plan of route heeft, omdat hij weet welke bodem voor ons voedzaam is. Zo'n geestelijk herder, daar zouden er vandaag de dag nooit te veel van kunnen zijn. Ik zie ze graag komen.

Maar nu de vraag van Jezus: hou je van mij, heb je me lief? Waarom vraagt Jezus dit aan Petrus? De eerste keer wil hij zelfs weten of de liefde van Petrus groter is dan die van de anderen. Als ik dit lees, twijfel ik toch echt even of hier niet jalousie in het spel is. Maar andere bijbelvertalingen helpen me hier verder. In de oude NBG-vertaling van 1951 en de Statenvertaling van 1977 staat namelijk niet 'zoals de anderen', maar 'zoals dezen'. Jezus en de leerlingen hebben net gegeten, brood en vis en ze zullen, denk ik zo, naar de resten van dat ontbijt hebben gekeken: wat kruimels brood en visgraten. Hou je meer van mij dan deze visresten? Ineens wordt de vraag dan een stuk minder lastig. Jezus vraagt: hou je van me …. als mens?

soms is een mens
als een open bron

ze geeft je te drinken
dat smaakt naar meer

Hou je van me als mens? Hehe, nou komen we ergens. Het is namelijk daarom ook dat Jezus Petrus aanspreekt met zijn 'mensennaam', namelijk 'Simon, zoon van Johannes' of Jonas in andere vertalingen. Hij vraagt een antwoord van Petrus als mens. Niet Petrus als toekomstig ambtsbekleder wordt gevraagd om de werkzaamheden x en y op zich te nemen in een soort van managementoverleg. Maar de schrijver Johannes laat Jezus en Petrus hun hart bevragen en uitspreken. Het hart: het domein waar de ziel huist. De mensenzoon in contact met de mens Simon, een verbintenis op zielsniveau.

Wat ik nou zo mooi vind aan deze lezing is niet zozeer de vraag van Jezus, maar vooral zijn reactie op de antwoorden van Simon. Als de mens Simon Jezus op het hart druk hem lief te hebben, dan twijfelt Jezus niet. Hij vraagt niet om toelichtingen of bewijzen, hij gelóóft. Ik vind het prachtig dat Johannes laat zien dat Jezus gelooft vanuit zijn hart - vanuit vertrouwen. Doordat hij een antwoord uit het hart hoort, gelooft hij, vertrouwt hij dat het 'echt waar' is. En dus vertrouwt hij de leerling een hele belangrijke taak toe: ons en onze kinderen hoeden en weiden.

Hadden we het de vorige week over geloven als weten en voelen, nu gaat het ook om voelen. Maar dan niet met de handen, maar met het hart, met daar waar onze ziel huist: voelen met je innerlijke stem, met je intuïtie.

Geloven is … liefhebben, houden van met je hart en heel je wezen - een innerlijk weten 'dat het echt zo is '. Voor Johannes is de liefde een heel belangrijk onderwerp. In hoofdstuk 13, vers 34 laat hij Jezus tegen zijn leerlingen zeggen: 'Ik geef jullie een nieuw gebod: *heb elkaar lief*. Zoals ik jullie heb liefgehad, zo moeten jullie elkaar liefhebben. Aan jullie liefde voor elkaar zal iedereen zien dat jullie mijn leerlingen zijn.' Ook hier zien we het belang van de liefde als basis van ons geloof.
In de lezing van vandaag laat Johannes zien dat geloven en liefhebben heel erg dicht bij elkaar liggen. Als je gelooft met je hart, dan is dat een soort van liefdesverklaring. Dit is een wijze van geloven die Jezus laat zien aan Simon en die hij ook van hem en ons vraagt. Geloven als een innerlijk weten vanuit je hart dat het 'echt zo is'.
Geloven met je hoofd, dat is weten, zeker weten, niet weten, soms weten, twijfelen of het echt zo is en zoeken. Geloven met je hart daarentegen is innerlijk weten, vertrouwen, voelen met je intuïtie dat het echt zo is. Beide vormen van geloven horen bij ons. Het is goed om je hart te volgen zonder je hoofd te verliezen, is een wijs gezegde. Maar de grootste, de grootste, de allergrootste … Is gelukkig toch maar de liefde.

Zo moge het zijn.

Voorbedes

Laten wij nog een moment stil worden van binnen en bidden …..

Acclamatie (2x)
Keer U om naar ons toe
Keer ons toe naar elkaar.

Wij bidden voor hen die niet weten wat liefde is.
Als kind verstoten of beschadigd in hun jeugd
omdat ze zich niet goed hebben kunnen hechten
aan hun ouders en familie
en nooit hebben geleerd wat vertrouwen is.

Wij bidden voor de alleenstaanden om ons heen.
Die zó verlangen naar een lief in hun leven,
een schouder, een hand, een hart
aan hen toevertrouwd.

Acclamatie (1x)
Keer U om naar ons toe
Keer ons toe naar elkaar.

Wij bidden voor hen die hun lief kwijt zijn
aan het leven of aan de dood,
die eenzaam zoeken
naar een lichtje in hun hart.

Wij bidden voor hen die leven in oorlog,
waar de liefde lijkt te zijn gevlucht.
voor represailles en geweld,
en uw licht in de aarde is verdwenen.

Acclamatie (1x)
Keer U om naar ons toe
Keer ons toe naar elkaar.

Liefde, Adem, Eeuwige Naam,
De grootste bent U,
en de liefste.

Blaas weg de duisternis in deze wereld
Open harten,
wek vertrouwen,
vuur ons aan.

Opdat wij geloven en vertrouwen,
jouw spiegelbeeld herkennen,
en liefhebben
in Jezus’ naam.

Afsluiting en zegening

We hebben vandaag de liefde gevierd:
Lieven en geloven als twee werkwoorden
van hetzelfde.

Over de liefde zijn natuurlijk tal van liedjes en teksten geschreven,
Kilometers te streamen klanken, rijen boeken in mening bibliotheek.
Een tekst wil ik je niet onthouden.

Als de liefde niet bestond
zullen ze stilstaan, de rivieren
en de vogels en de dieren
als de liefde niet bestond.

Als de liefde niet bestond
zou het strand de zee verlaten
ze hebben niets meer te bepraten
als de liefde niet bestond

Als de liefde niet bestond
zou de zon niet langer stralen
de wind zou niet meer ademhalen
als de liefde niet bestond

Het is een gedeelte uit een gedicht van Toon Hermans.
Gelukkig bestáát de liefde,
daagt er altijd licht aan de horizon.

Want geloof en hoop en liefde zullen blijven alle drie,
en de grootste is de liefde.

Laat dit voor ons een zegen zijn,
De zegen van de allerhoogste, de allerliefste.

En laten wij gezegend in liefdesnaam
het goede doen voor elkaar.

AMEN